

Věstník

SPOLEČENSTVÍ KŘESŤANŮ FARNOSTI UHLÍŘSKÉ JANOVICE

ON JE SVĚTLO NADĚJE!

Na adventním věnci hořely tiše čtyři svíčky. Bylo slyšet, jak si mezi sebou šeptají. První svíčka vzdychla a řekla: „Jmenuji se POKOJ. Ráda bych přebývala mezi lidmi, ale jim na mně nezáleží. Moje světlo sice svítí, ale lidé žádný mír nedodržují!“ Její světélko bylo čím dál menší, až docela zhaslo...

Světlo druhé svíčky zakmitalo a svíčka řekla: „Jmenuji se VÍRA, toužím svítit lidem na cestu životem, ale oni mnou pohrdají, jsem prý nemoderní a zbytečná. Lidstvo nechce o Bohu nic vědět, nemá tedy cenu, abych svítila!“ Průvan zavál místností a druhá svíčka zhasla...

Smutně se ke slovu přihlásila třetí svíčka: „Jmenuji se LÁSKA. Toužím být v lidském srdci, ale lidé si mě nevšímají, nechtějí mě. Vidí jenom sami sebe, tvrdí, že volné vztahy jsou lepší, že je třeba si užívat. Už nemám sílu, abych hořela.“ Její světlo se zachvělo a zhaslo...

V té chvíli vešlo do místnosti dítě. Podívalo se na svíčky a řeklo: „Proč nesvítíte, kdo vás zhasl?“ A rozplakalo se ...

V tom se ozvala čtvrtá svíčka a zašeptala: „Neboj se! Dokud já svítím, nic není ztraceno! Mé jméno je NADĚJE! S mojí pomocí se dají i ostatní svíčky znovu zapálit.“

Od ní pak dítě znovu zapálilo i všechny ostatní. Plamen NADĚJE by v našem životě neměl nikdy zhasnout. Každý z nás by měl plameny POKOJE, VÍRY, LÁSKY a NADĚJE stále udržovat.

Bohem milovaní, drazí přátelé, může se stát, že naše světlo pokoje, víry, lásky zhasne, ale našťastí jsou tady Vánoce. O Vánocích vzpomínáme na věčné světlo, na Kristovo světlo, které On dává světu. On sám je světlem pokoje, On sám je světlem Víry, Lásky a především světlem Naděje. O Vánocích se rodí Naděje. Nová šance pro nás pro každého člověka. Stačí, že k němu přijdeme, jako pastýři, jako lidé, kteří touží po štěstí, které svět nemůže dát. Jenom Ten ho může dát, který je Cestou, Pravdou a Životem. Odevzdejme mu dnes svůj život, jako mu tři

králové odevzdali své dary. Pozvěme ho zase do svého života.

Otevřme dveře našeho srdce do kořán. On chce přijít k nám. On chce sdílet s námi náš život. Dejme mu šanci. On nám nechce nic vzít - jenom dát. Pozvěme ho do nejtmavších míst v našem srdci. Světlo, které nám on chce dnes dát, naplní naše srdce nadějí.

On je světlem naděje.

P. Kryštof

TVÁŘ

To Raffael tě maloval,
ó sladká tváři;
hle Bůh ji pohladil
a stopa jeho ruky
nám září
do temnot

je víno pohledu
světlo tvých očí
svázáno radostí
dětského čela

Anastáz Opasek, Obrazy

Milí farníci,

s koncem roku 2013 vám chci jménem nás kněží poděkovat za vše, co jste pro naši farnost udělali, čím jste přispěli k utváření našeho společenství, za každé svědectví víry, přinesenou obět' a především modlitbu.

Do nového roku 2014 vám přejeme vše dobré, a jak zmiňuje v rozhovoru pan biskup Karel Herbst, společně vám vyprošujeme Boží milosrdenství a dobrotu.

P. Kamil, P. Kryštof, P. Václav

**ROZHOVOR
S PANEM
BISKUPEM
KARLEM
HERBSTEM**

Co Vás ovlivnilo v dospívání?

Hlavně jsem byl ovlivňován maminkou a také společenstvím, které bylo při kostele v Karlíně.

To bylo asi mimořádné společenství...

Ano, to bylo, ale časy se mění, kostel i okolí byly postiženy povodněmi a na místě původních domů vyrostly administrativní budovy. Lidé tam přicházejí do práce a potom rychle utíkají domů, takže na tom kostele je to znát. Je tam například jedna nedělní mše sv. Dříve byly tři. Ale ten kostel je nádherně opravený a my pamětníci říkáme, že jsme ho v takové nádhře nikdy nezažili, takže jsme na ten svůj kostel v Karlíně náležitě hrdí.

Elektromechanikem jste chtěl být nebo to byla z nouze ctnost?

Byla to z nouze ctnost. Začal jsem chodit do školy v pěti letech, takže jsem vyšel školu ve třinácti, a byl problém, co dál. Radil jsem se s tatínkem a ten mi poradil elektromechanika. A tak se stalo.

Vaše kněžské působení trvalo velmi krátce, byl Vám odňat státní souhlas, muselo to být velké zklamání. V té době Vám asi velmi pomohlo, že jste už patřil mezi salesiány.

Nebylo to žádné velké zklamání,

protože už jsem byl salesián a věděl jsem, že kněz působí i bez státního souhlasu. A byla jen otázka kde, jak a za jakých okolností a ukázalo se, že práce je spousta. Naopak, každý kněz má v sobotu a v neděli nejvíce práce. Ale já jsem díky tomu, že jsem umýval okna, byl v sobotu a v neděli volný, byl jsem k dispozici a mohl jsem tak jezdit po celé naší vlasti. Byla to salesiánská práce pro mládež.

V dalším období jste se velmi intenzivně věnoval mládeži. Jak jste to dělal, že to v tehdejší době prošlo?

Museli jsme si počínat velmi opatrně. Jak jinak? Když za mnou chodili kluci ke mně domů, tak už jsem viděl, že se stahují sítě, že sem tam nějaký pán pozoruje, tam zas jiný pán pozoruje, tak jsme toho museli nechat. Navštívil jsem dobré a hodné lidi a požádal je, jestli bychom se nemohli scházet u nich. A měl jsem díky těm hodným lidem asi deset bytů. Každý týden jsme se posunovali o jedno místo dál a to už nebylo tolik nápadné. Na jednom místě jsme se opakovali jednou za dva měsíce, to už bylo docela dobré.

Po převratu jste byl určitou dobu spirituálem v arcibiskupském semináři. Jak na to období a na své svěřence vzpomínáte?

Na to období vzpomínám velice rád. Především tam byli opravdu hodní kluci, to už je dáno tím, že se připravují na kněžství, takže byli vesměs z takových dobrých rodin, byla s

nimi krásná komunikace, a snad bych tam byl delší dobu (byl jsem tam tři roky), jenomže páter provinciál salesián mě odvolal, že mě potřebuje naléhavě k práci na jiném místě. Tak jsem šel.

Jaké povinnosti vyplývají z toho, že jste titulárním diecézním biskupem Siccési v Mauretánii?

Z toho, že jsem titulárním biskupem, nevyplývá nic. Ale povinnosti pomocného biskupa, nebo se také říká světícího biskupa, jsou opravdu všelijaké. Pan kardinál dal každému určité pověření. Například pan biskup Malý má školství a mě na tyto poslední roky poprosil, abych dělal spirituála pro kněze, to znamená navštěvoval nemocné, navštěvoval řeholnice, řeholní domy. A protože jsem sám salesián, abych se řeholníkům věnoval. To je taková moje priorita. Objíždím zvláště ty nemocné. Mezi ně také patří otec Nekolný.

Co myslíte, že chybí té naší nemocné společnosti?

Naší nemocné společnosti by pomohl Pán Ježíš. Tedy ne že by pomohl, on pomáhá, protože kdyby tady nebyla Boží pomoc, tak nevím, jak by to s tím světem už dávno skončilo. Tím myslím na nějakou atomovou válku. Lidé jsou schopni zničit sami sebe, ale Boží milosrdenství a Boží dobrota to vždycky nějak zařídí, že nám dává nové a nové šance. A každý člověk, který se setká s Pánem Ježíšem, tak prožívá obrovský objev a on je pro nás tím nejdůležitějším. Skutečně.

MH

OBNOVA ZVONIČKY VE STARÉ HUTI A POSVĚCENÍ KAPLIČKY V NOVÝCH NESPERIČÍCH

V neděli 10. listopadu v 15 hodin jsme se v hojném počtu sešli na návsi ve Staré Huti, kde se konalo slavnostní požehnání obnovené zvoničky a zvonku, který byl pojmenován sv. Václav. Úvodní slovo pronesl starosta obce Petrovice II pan Jaroslav Němec. Poděkoval manželům Řezníčkovým, kteří nechali na své náklady zvoničku opravit a také zakoupili nový zvonek. Poté se ujal slova pan Řezníček, který řekl mimo jiné, že v kopolce zvoničky našli kovovou schránku, ve které byly uloženy peníze, fotografie a listina ze dne 16. 7. 1937. Pan Řezníček vyhotovil fotokopie těchto dokumentů a na místě je rozdál přítomným. Všichni jsme si mohli přečíst, kdo tenkrát na stavbu zvoničky přispěl, kdo zvonek posvětil, kolik co v té době stálo a další zajímavé údaje z tohoto roku a ze života zdejších obyvatel. Poté zvonek posvětil páter Kamil Vrzal a společně jsme se pomodlili. Po zavěšení zvonku slav-

nostně zazvonila nejstarší obyvatelka Staré Hutě naše babička Emilie Kuřetová.

Rodina Řezníčkova připravila při této příležitosti pohoštění a přípitek. Páter Kamil a pan starosta pověřili naši rodinu, abychom zvonili. Nejdříve oktávu, což je zvonění ráno v 6 hodin, v poledne a v 18 hodin po dobu osmi dní. Chtěla bych poděkovat Lukášovi, který každý den ráno vstával ve tři čtvrtě na šest a dobrovolně chodil zvonit na šestou hodinu, a Pěťovi, který zvonil každý večer. O polední zvonění se postarali ostatní členové naší rodiny. Oktáva byla ukončena v neděli 17.11. v poledne. A nyní budeme zvonit každou neděli v poledne a při ostatních příležitostech.

Věříme, že zvonička nejen zkrášlí životní prostředí v obci, ale že bude zároveň sloužit všem lidem, tak jako tomu bylo v dřívějších dobách.

V neděli 17. listopadu v 15 hodin jsme se sešli v Nových Nespěvicích při příležitosti slavnostního požehnání obnovené

kapličky. Také zde starosta obce pan Jaroslav Němec pronesl úvodní slova a poděkoval všem, kdo se na jejím obnovení podíleli.

Poté páter Kamil Vrzal pronesl modlitby a požehnal postupně jednotlivé části kapličky - nejdříve střechu, protože je nejdůležitější, aby do kapličky nepršelo. Pak základy a zdi, protože drží celou stavbu, dveře, které pouštějí poutníky dovnitř a ven, vnitřek kapličky, kde může každý spočinout, odpočinout si a načerpat síly. A nakonec okolí a stromy kolem, aby kapličku chránily a neškodily.

Na závěr jsme se společně pomodlili a prohlédli si interiér, kde dominoval kříž věnovaný z hájenky ve Staré Huti. Po srdečném popovídání s přítomnými jsme se rozešli.

Přáli bychom si, aby se kaplička stala pro všechny, kdo sem budou přicházet, místem zamyšlení, pokoje a modlitby. Aby pozvedala duše lidí k hodnotám nepomíjícím.

Věra Kuřetová

„BEZ RÁMU“ - volné sdružení amatérských výtvarníků bude po dobu tří měsíců od ledna do konce března 2014 vystavovat své obrazy v Komunitním centru sv. Jiljí. Na tuto výstavu sdružení vybralo několik obrazů z malování Uhlířských Janovic, kde se staly jejich tématem především oba kostely. Přijďte se podívat.

KOŘENY A KŘÍDLA SV. LUDMILY - SUDĚJOVSKÉ SOUSTŘEDĚNÍ -

Od měsíce září nás dělí už mnoho týdnů. Od počátku projektu o sv. Ludmile řada vědomostí. Někdo o ní věděl víc, někdo téměř nic, podle věku a zájmu. Dnes už je to jiné. Tušíme podle dostupných informací, jak vypadala naše vlast v devátém století, že ji porůstaly hluboké lesy, jak byly rozčleněné kmeny, jak se jmenovaly, kdo v nich měl jakou roli, koho staří Slované uctívali, z čeho měli strach, o co usilovali, co chtěli získat a uchovat, pro co by položili životy a naopak, co by nikdy neudělali.

O ženě jménem Ludmila z rodu Pšovanů, manželce Bořivoje, víme, že byla velká postavou, silná nejen tělem, ale i duchem, nebývalých rozhledů a názorů, vzdělaná a na svou dobu velmi jemná a citlivá. Poznáváme a tvoříme však stále dál. Pleteme na tlustých jehlicích, zažíváme mlhavé české luhy a háje s možností ohřát se u venkovního ohně, povídáme si a čteme u rozpálených kamen staré české pověsti, popíjíme nápoj starých Pšovanů, tančíme, hrajeme na nástroje, do toho nám v komíně skučí meluzína, zatímco za okny se schyluje k prvnímu sněžení. Pociťujeme blízkost, soudržnost, snahu, vůli, odhodlanost, máme společný cíl. Vystihuje nás věta ze druhého sudějovského soustředění, která zní: " Když záříš jasně, nic nemůže být špatně. Pokud zhasneš, je špatně vše."

Děkujeme uhlířskojanovické farnosti za poskytnutí zázemí na druhém soustředění představení Kořeny a křídla sv. Ludmily, děkujeme obecnímu úřadu v Sudějově za umožnění tančit ve staré sudějovské škole, děkujeme všem, kteří přišli plést, číst, tančit, podpořit naše společné snažení, aby síla lásky sv. Ludmily byla přenášena stále dál. Jája Trojanová a kmeny Polničci, Mladé borovičky, Vlci, Postřižiny a Kůzlata.

Jája Trojanová

MARTINSKÁ PEROUTKA NA ČESTÍNSKÉ FARE

Moje kamarádka Janka měla narozeniny, její oslavu jsme plánovali už celou věčnost, a nakonec jsme se rozhodli ji spojit i se svatomartinskými slavnostmi v Čestíně. V pátek odpoledne jsme přijeli k Havrdům, já a Martin jsme se seznámili s Natkou a Jáchymem a začala oslava. Bylo to super, Manka se o nás skvěle starala.

Celé to začalo v sobotu odpoledne, kdy jsme se všichni naskládali do auta a hurá do Čestína na faru, užít si svatomartinské oslavy. Zevnitř o moc hezčí a teplejší fara měla krásně zakouřený hlavní pokoj. Seznámili jsme se tam se spoustou dalších účastníků a začali jsme s vyráběním lampiónů, no tedy ty naše výtvořby by se daly spíše nazvat lampionovými „mutantíky“, nežli něčím hezkým a chvályhodně ozdobným. Nevadí, hlavně že byla legrace a rvaček o nůžky nebo le-

pidlo nebylo málo. Když jsme se po dodělání lampionů rozhodli nadýchat konečně čerstvého vzduchu, dostali jsme za úkol rozmístit svíčky na naši večerní dobrodružnou cestu. Padlo rozhodnutí, že tradice se mají dodržovat, a tak opět vedla trasa kolem kostela. Mírně zdemolovaná cesta kolem hlavního křídla byla tedy dokola ozdobena svíčkami, samozřejmě že ti gentlemani nechali na mě, abych tu krabici se svíčkami nesla. Pak? Chvilé volna, a tak jsme prozkoumali místní parčík a kašnu. Asi po hodině jsme ale stejně zalezli zpátky, byli jsme promrzlí.

Markéta nás poprosila, abychom zašli za jednou paní pro novou plynovou bombu. Nemálo jsme se nasmáli při cestě tam i zpátky. Když jsme bombu donesli, začali jsme pomáhat starším, ale velmi milým paním, s pečením svatomartinských rohlíčků (ty méně nadaní z nás místo motání rohlíčků radši strouhali cukr). Vždycky mě tak nějak fascinovali starší lidé, kteří jsou ochotni zapojovat se do takových akcí jen tak pro potěchu duše z toho, že naučí „mládež“ něco nového. Po dodělání poslední várky jsme zůstali celkem

špinaví, ale zato ve věčně dobré náladě a šli jsme opět ven. Za chvíli jsme byli zavoláni s tím, že se jde na lampionový průvod, naši „mutantíci“ na drátku a proutku dostali svíčku, pan farář Kamil pronesl několik moudrých slov, Markéta zahrála na kytaru, svíčky se rozsvítily a šlo se. Bylo svým způsobem zábavné a odvážné jít skoro poslepu jenom za chabým světýlkem a věřit, že nikdo nespadne do propastí kolem kostela. Naštěstí se nic nestalo, zamířili jsme i dovnitř opravovaného kostela, rozjímali nad světlem našeho života a nádech nadpřirozena byl skoro hmatatelný. Když jsme došli k našemu cíli před kostel, rozdělili jsme se o svatomartinské rohlíčky a promrzlí opět běželi na faru ke kamnům. Následovalo několik her, skvělá večeře a poté rozjímání nad pojmem odpuštění s páterem Kryštofem. Nemusím snad ani říkat, že o zábavu bylo více než postaráno, a jestli rčení, že smích prodlužuje život, je pravdivé, nejspíš se všichni dožijeme sta let. Hodně lidí odjelo na noc domů, ale nás osm nezletilých zůstalo s Markétou a panem farářem Kamilem. Markéta byla

více než vstřícná a nechala nás dělat si, co chceme (v mezích samozřejmě). Holky spaly dole, kluci se v noci potom odebrali nahoru. My jsme za chvíli usnuly, protože to bylo opravdu namáhavé, jak kluci, to nevím.

Ráno jsme byli probuzení vánočkou s marmeládou a čajem, potom nás vyhnali do mrazu a šli jsme pár kilometrů, kde se v kostele sv. Martina konala mše. Zpívalo se, bylo to opravdu hezké a dokonce ani nechyběl sv. Martin na bílém koni, tedy spíše s bílým koněm v ruce, a pověstný žebrař, který na sobě vážně skoro nic neměl, já bych tedy upřímně umrzla. Dojedli jsme rohlíčky a všichni se rozešli. Byla to moc pěkná akce a jestli bude příští rok zase, určitě se tam všichni sejdem. Největší poděkování ale patří Markétě Havrdové, panu faráři a všem ostatním, kteří se na této akci podíleli a zajistili, že jsme si to mohli tolik užít.

Děkujeme, že jste se o nás tak starali.

Kristýna Mikulková

CHRÁMOVÝ PĚVECKÝ SBOR

Před 19 lety, v červenci 1994, si naše varhanice Marie Jirásková vzala za úkol založit při chrámu svatého Aloise pěvecký sbor. A tak obcházel všechny známé, kteří rádi zpívali a měli také kladný vztah ke katolické víře. První dirigent byl František Uhlík, student konzervatoře, a první skladba, kterou jsme nastudovali,

byla „Svatý Václave“ od Aloise Ladislava Vymětala, kterou otextoval Josef Václav Sládek. Prvních členů bylo šestnáct a zpívali jsme dvojhlasně. Jmenovitě: František Uhlík dirigent, Marie Jirásková varhanice, Ing. Miloslav Mrázek, Josef Hrabánek, Ing. Jiří Dvořák, Magdalena Dvořáková, Marie Veselá, Iva Jirásková, Marie Vilímková, Marie Horáčková, Věra Hypešová, Jarmila Šauerová, Marie Čtveráčková, Marie Uhlíková, Dagmar Boušová, Marie Vernerová, Marie Keharová, Jana Lahodová, Marie Kolomazníková.

Na Vánoce jsme nazkoušeli kolydy a společný zpěv se nám velmi zalíbil. Náš mladý sbormistr však měl povinnosti na konzervatoři a nezbyval mu čas na naše zkoušky v kostele. A tak se naše obětavá varhanice Marie Jirásková rozhodla požádat pana učitele Jozka., který je muzikant tělem i duší, zdali by se opuštného sboru ujal. Pan Jozek souhlasil a tím pro nás nastala „vojna“. Sháněli jsme další zpěváky, zkoušeli jsme v zimě na staré faře, neboť v kostele mrzlo. A tak vždy v pátek po hodině náboženství nám pan děkan Nekolný přiložil do kamen a my zpívali v jeho kanceláři. V té době nám do sboru přibyli : Rudolf Šusta, Josef Förster, Ing. Jiří Vyhnánek, Josef Dastych, Ludmila Mizerová, Libuše Míšková, Blažena Tvarohová, Jarmila Boháčová, Ludmila Horská, Milada Šibravová. V té době jsme již zpívali čtyřhlasně.

Chrámový sbor vystupoval při slavnostních mších o svátcích a pou-

tích. Zpívali jsme ve Vavřinci i v Žišově. V září 1998 jsme zpívali v Zásnukách v klášterním kostele sv. Františka. Výtěžek z koncertu byl určen na opravu kláštera. Další koncert se konal dne 18. 9. 1999 při příležitosti opravy fresek. Dne 24. 6. 2006 jsme měli samostatný koncert v kostele sv. Jiljí v Uhlířských Janovicích. Finanční výtěžek z koncertu byl určen na opravu vzácných barokních varhan v chrámu sv. Aloise.

Takovýchto koncertů bylo více. V Sudějově u sv. Anny doprovázíme poutní mši každý rok a i jiné slavnostní mše jako byla primice pátera Nerada nebo zádušní mše pátera Dvořáka.

Také se vždy s velkou péčí připravujeme na Vánoce. Máme nastudované čtyři vánoční mše od Marhuly, Laštůvky, Jiřího a Řihovského.

Pro celoroční příležitosti máme nacvičeno přes čtyřicet skladeb. V průběhu času někteří členové sboru odešli a přišli noví jako manželé Mašínovi, Ivana Klepišová, Marcela Rybczuková, Marie Rohrová, Helena Grossová, Olga Kyselová, Petr Loužil, Anna Dušková.

Na věčnost nám odešlo šest sboristů. Mezi nimi byl letos náš milý

tenor pan Ing. Miloslav Mrázek. Celých 19 let svědomitě docházel mezi nás. „Čest buď jeho památce.“

Těž se musím zmínit o dopravě na různá vystoupení mimo Uhlířské Janovice. Členové sboru nebo jejich rodinní příslušníci, kteří vlastní auto a řidičský průkaz, dobrovolně odvázejí členy sboru, kteří zbývají. Kdo se něčeho podobného nezúčastnil, těžko pochopí, co vedení a účinkování v takovém společenství obnáší. Z celého pěveckého sboru zná noty jen jeho malá část, ostatní se učí poslechem. Pro sbormistra je to dřina a pro zpěváky ještě větší. Ale konečný výsledek nám veškerou námahu vynahradí.

Teď nacvičujeme po deseti letech „Marhulovu vánoční mši.“ Mám toto dílo velice ráda. Myslím, že jej pan učitel Jozek s paní Jiráskovou objevili na půdě staré fary. Oba dva jsou hlavními iniciátory a tahouny ve sboru. Již delší dobu využíváme ke zkouškám krásné prostředí nového komunitního centra sv. Jiljí. Máme též veškerou podporu ze strany otce Kamila. Jeho uznání nás velmi povzbuzuje a také zavazuje k další práci.

Dagmar Boušová

OBEC BEČVÁRY A RELIGIOZITA

Religiozita je sociologický termín, který určuje obvykle podíl věřících občanů v určité oblasti. Téměř všechny státy světa mají tento podíl větší než 50%, například ve Velké Británii se k některému ze světových náboženství hlásí 75 % obyvatel. V České republice je kolem 30% věřících podle sčítání z roku 2001. Tím se řadí mezi nejateističtější státy světa. Výsledky sčítání z roku 2011 dopadly hůř. K církvi Římskokatolické se přihlásilo 1 083 889 občanů, k Evangelické církvi 51 936 věřících a k Československé husitské církvi pouhých 39 276 občanů. Ostatní církve mají statisticky bezvýznamné počty věřících. **Sociologové tvrdí, že ateismus není ani českým specifikem, ani přímým následkem dříve vnucované komunistické doktríny.** V současné době dochází například k masovému vstupu věřících do řad občanů bez vyznání v Rakousku, které bylo vždy baštou katolicizmu.

V českých zemích, zvláště pak v Čechách, se tato situace řešila po vzniku Československa v roce 1918. Zejména Agrární strana sledovala svou politiku na oslabení a přerozdělení půdního fondu patřícího Římskokatolické církvi podle hesla : „Pryč od Říma“. Díky protihabsburským a proticírkevním náladám v české společnosti docházelo po vzniku nového státu k vystoupení z církve hlavně u učitelstva a u dalších intelektuálů. Obyvatelé venkova

se však úplně vzdát víry nechtěli, takže přivítali vznik Československé církve husitské a spolu s podobně smýšlejícími obyvateli měst přestoupili do této církve, která je v podstatě velmi podobného ritu jako Církev katolická.

Stejný proces proběhl i v Bečvářech, kde radikální bezvěrci povalili a odstranili sochu sv. Jana Nepomuckého, která byla umístěna na křižovatce směr Horní Chvatliny na rohu proti bývalé Šauerově hospodě. Později byl na tomtéž místě vztyčen pomník Mistra Jana Husa, který je v současnosti umístěn ve školní zahradě u chodníku hlavní komunikace. Také zde, v obci, kde převládali a doposud tradičně převládají občané sociálně demokratického smýšlení, došlo ke značnému přestoupení věřících do Československé církve husitské. Přesto převládali občané, kteří se hlásili ke katolíkům. Bohoslužby Husitů se obnovily v Bečvářech po roce 1989 díky faráři paní Krasavě Machové z Kolína. Odbývaly se v budově Obecního úřadu a také v budově školy. Věřících – výhradně starších žen, byla hrstka, takže postupem doby zde bohoslužby zanikly. Nejbližší kostel s bohoslužbami této církve je v Zásmukách.

Bečváry nikdy kostel neměly. Kaple sv. Michala v zámku údajně byla přístupna věřícím z Bečvár v době bohoslužeb jen výjimečně. Farním kostelem bečváreckých katolíků byl kostel Nejsvětější trojice v Drahobudicích. Ten je však

z bezpečnostních důvodů uzavřen a je postupně opravován. Současní věřící z Bečvár navštěvují děkanský farní kostel v Zásmukách, který spravoval děkan, později vikář a nyní čestný člen Staroboleslavské kapituly P. Václav Nekolný. Sedmého července tohoto roku oslavil padesátileté výročí kněžské pastorační činnosti. V současné době řeší své dlouholeté zdravotní potíže dvěma po sobě následujícími operacemi pohybového ústrojí. Z bečváreckých obyvatel navštěvují pravidelně nedělní bohoslužby pouze dva věřící, jedna občanka a varhaník. Tato situace je velice výmluvná. V samotných Zásmukách, které mají statut města, navštěvuje katolické bohoslužby pravidelně jen jeden, někdy dva zásmučtí občané. Ostatní, do průměrného stavu 16 - 18 věřících, jsou z okolních obcí. Pouze v období od jara do podzimu se návštěvnost mírně zvyšuje vlivem věřících, hlavně pražských, z chat v okolí Zásmuk. V té době pak počty stoupnou výjimečně ke třiceti i více. Tato část - Religiozita - až potud je převzata z Kroniky obce BEČVÁRY, kterou vedu od roku 1999.

Zde chci poznamenat určité změny. Zásmucká farnost ukončila svou funkci a kostel Nanebevzetí Panny Marie se stal od roku 2005 filiálním kostelem, spravovaným Římskokatolickou farností Uhlířské Janovice, Kolínského vikariátu. Farářem je P. Kamil Vrzal. Je to mladý kněz, který se stará i o to, aby také kostel v Drahobudicích ožil několikrát do

roka bohoslužbou, což se mu daří. Pevně věříme, že se zdravotní stav P. Václava Nekolného brzy upraví natolik, aby mohl opět vykonávat svou pastorační práci v Zásmukách. Jeho současný zástup je jiná kapitola, ke které se můžeme vrátit někdy v budoucnu.

MVDr. Jaroslav Morávek

OBNOVA KOSTELA SV. PETRA A PAVLA V ČESTÍNĚ

Vážení farníci, dovolte mi krátké zastavení u probíhající opravy kostela sv. Petra a Pavla v Čestíně, rád bych se Vám pokusil přiblížit některé souvislosti probíhající stavby. To, co vidíte a s čím se setkáváte při průjezdu čestínskou návsi, je projev několikaleté postupné snahy o zachování kulturního dědictví a příspěvek místnímu společenství církve a obci Čestín.

Já sám mám v živé paměti nedávnou dobu, kdy žil na místní faře P. Kubíček a službu hospodyňky zde po dlouhá léta věrně zastávala slečna Jana. Byly to pro mě chvíle, které jsem vždy řadil ke vzpomínkám z dětství na malebný moravský venkov s kostelíkem a panem farářem na vesnici. Pravdou je, že dnes již v naší zemi neznám kněze, který by měl (vzhledem k vytížení, jakým jsou kněží vystavováni) možnost žít vesnickým způsobem života blízce spjatým s každodenním životem lidí na venkově. Zbyli nám po nich živí svědkové - tím mám na mysli Vás, kteří toho už v životě pamatujete

více než já, a také hmotné dědictví, s kterým je třeba se vypořádat. Tady myslím na fary a kostely, kterých znám bezpočet. Tito němí svědkové většinou čekají, zda budou naplněni novým životem či ne. Ze zkušenosti vím, že tam, kde má kostel nebo fara svého „kamaráda“, který je ochoten věnovat ze svého času něco málo na péči, tam nebývá tento prostor předmětem pohoršení ani úvah o prodeji. Na druhou stranu vím, jaká je to občas svízele. Sami jsme se začínající rodinou na faře se suchým záchodem několik let bydleli. Přes všechny obtíže na toto období rád vzpomínám. Asi v té době se také zrodila myšlenka udělat něco navíc pro podporu venkovského způsobu života, který považuji za velký dar. Založili jsme proto po několika letech svépomocných aktivit v lednu 2007 občanské sdružení, jeho celý název je: „o.s. STRNIŠTĚ – společnost životního prostoru a vzdělávání“. Členkou základnu tvoří naši přátelé z let studií, kteří žijí se svými rodinami

v různých částech Čech a Moravy. Máme mnoho společného a žijeme všichni na malých vesnicích. Pro Vaši představu uvádím výňatek ze stanov sdružení, nelekněte se, prosím, někdy zašmodrchaných úředních formulací:

Poslání, cíle a činnost sdružení

Posláním sdružení je vytvářet přirozený (zvláště mimoměstský) prostor, určený k osobnímu zkušenostnímu prožitku členů sdružení v prostředí jejich rodin a místních společenských komunit, a to především provázáním níže uvedených činností.

- sdružovat kreativní občany venkovských regionů a vytvářet intelektuální zázemí
- formovat pozitivní vztahy mezi lidmi navzájem a jejich okolí
- podporovat rodinný život a domácí vzdělávání, založené na tradičních hodnotách a rozmanitosti
- spoluvytvářet metodiku aktivit, které napomáhají rozvoji tělesného a duševního zdraví
- iniciovat skrze předávání zkušeností kreativní myšlení, postoje a jednání členů sdružení
- vytvářet oborové zkušenosti
- přispívat k záchraně osobních tradic a místu-vlastního hmotného i nehmotného dědictví
- směřovat k celoživotnímu rozvoji zakotvené lidské osobnosti (členů) za hranice svého prostoru a regionu.

K této skutečnosti přibyl ještě jeden životní krok. Od roku 2008 pracuji jako stavební technik Arcibiskupství Pražského pro vikariát Kolín. Osobně jsem si v té době vyžádal možnost působit také pro far-

nost Uhlířské Janovice a postupně jsem se snažil ve spolupráci s kněžími vybrat (kromě dlouhodobých programů, které léta běží v Zásmukách, Drahobudicích a na kostele v Sudějově), vždy ještě nějaké to „obzvláště bolavé místo“ venkova v závislosti na možnostech dotační politiky pro památkově chráněné objekty. Tak se postupně do prázdnin letošního roku podařilo (z větších finančních prostředků v poměrně krátkém časovém intervalu) opravit a vytvořit důstojné zázemí v kostele v Jindicích, v kostele a na faře v Košicích, na faře v Sudějově a jako další místo pro soustředění sil byla vybrána malebná vesnice Čestín.

V roce 2011 jsem tedy po dohodě s panem farářem požádal o dotaci pro farnost na opravu střechy na faře v Čestíně. Zároveň s tímto krokem došlo k vyčerpání limitu, který měla farnost Uhlířské Janovice z dotačního titulu EU v Programu rozvoje venkova pro léta 2007- 14. (Pro úplnost dodávám, že tento limit byl navíc pro Českou republiku dočasným rozhodnutím Evropské komise přechodně zvýšen a není

v Arcidiecézi pražské mnoho farností, které by se dostaly na tak vysoké procento čerpání). Z tohoto důvodu jsem v té době nabídl panu faráři, že by si naše občanské sdružení při zachování účelu a všech stávajících aktivit rádo kostel pronajalo. Jako dlouhodobý nájemce bychom pak mimo jiné mohli v souladu s našimi stanovami požádat o dotaci na zachranu hmotného kulturního dědictví. Po jednání na Arcibiskupství pražském k tomuto kroku také nakonec došlo.

Zde bych rád napsal pár vět pro shrnutí stavebnětechnického stavu kostela. Jak je všeobecně známo, v době „vlády jedné strany“, která spolu se znárodněním majetku převzala na sebe také závazek péče o kostely, byla situace neutěšená. Na kostele sv. Petra a Pavla v Čestíně probíhaly v té době jen základní opravy. Konkrétní práce je možné najít například v přepisu dokumentů nalezených (a zpět navrácených) ve vrcholové makovici na věži kostela. Největším problémem se v průběhu tohoto času stala střecha kostela. Po roce 2000 se proto soustředila pozornost na tuto oblast a proběhly práce hrazené částečně z prostředků Ministerstva kultury, částečně místní samosprávy a darů:

- 2005 - vyčištění půdního prostoru a sanace vnitřních prostor od dřevomorky.
- 2005-2007 - výměna střešní krytiny, oprava krovu, oplechování, žlaby a svody.

V roce 2009 došlo k zásadnímu

kroku. Díky prostředkům rodiny Hrubých se podařilo vypracovat projektovou dokumentaci na budoucí celkovou rekonstrukci kostela. Následně byla na tuto dokumentaci vydána nutná úřední povolení. To byl důležitý mezník pro přípravu dalších možných etap obnovy kostela. Již zde nešlo jen o bezprostřední odstranění havarijního stavu, ale byla dána vize celkové obnovy kostela, která se měla naplňovat v závislosti na získaných finančních prostředcích. Zároveň se z dalších nemalých darů této rodiny a za přispění Obecního úřadu podařilo pokračovat dalšími pracemi:

- 2009 - obnova zastřešení věže, obnova historických zvonů.
- 2010 - obnova kamenných a významných štukových partií věže, obnova fasády věže.

V roce 2011 pak došlo z příspěvku Ministerstva kultury (přes památkový odbor MěÚ Kutná hora) a darů k opravě sanktusní věže.

V těchto souvislostech byla v roce 2011 vybrána na základě žádosti občanského sdružení další etapa obnovy kostela. Tato žádost byla v rámci Programu rozvoje venkova nakonec podpořena a v roce 2012 byla podepsána dohoda se správcem dotačního titulu o proplacení prací na konci stavby. Během let 2013 - 2014 jsou tedy prováděny tyto práce, které máte právě možnost sledovat:

- tesařské práce na dokončení oprav krovu lodi kostela

- zemní práce zahrnující položení dešťové kanalizace, drenážního systému a stavbu podzemního tělesa odsoušecího kanálu z vnější a vnitřní strany obvodové zdi kostela

- související archeologické práce
- elektroinstalační práce, kdy bude postupně obnovena a doplněna veškerá elektroinstalace

- restaurátorské práce na obnově dekorativní výmalby v presbytáři kostela

- související částečná obnova interiéru.

Tyto práce jsou předfinancovány půjčkou z Arcibiskupství pražského a nutný spolupodíl k dotacím je zajištěn darem rodiny Hrubých a příspěvkem Obecního úřadu.

Osobně chci zdůraznit, že zde nejde jen o nějaké využití možnosti na „proinvestování prostředků“ za každou cenu“ a dovolím si trochu upřímnosti. Nepodílím se na opravě kostela na prvním místě ani kvůli Vám farníkům ani kvůli panu faráři. Je to pro mě zvláštní milostiplné místo, kde může přebývat v Eucharistii živý Pán Ježíš. Místo občerstvení, kam může přijít kdokoli z nás s čímkoli na srdci. Místo pro slavnostní bohoslužbu, nebo jen pro tiché spočinutí. Místo, kde není nutné vytvářet velké a rozsáhlé socializační projekty. Místo, kde může zvláštní přítomností působit v mém životě On a já se musím umenšovat (vyjádřeno snad nejlépe slovy sv. Jana Křtitele). A tuto „zkušenost štěstí“ bych Vám každému ze srdce přál.

Váš Dušan Šustek

VELKÁ PODZIMNÍ BRIGÁDA V KOŠICÍCH

V sobotu 26. října od 9.30 se konala brigáda na úklid okolo kostela.

Brigáda byla zapotřebí, protože všude bylo hodně listů a spadáných větví. Na brigádu přišli: Anička, Eliška, Markétka, Kuba, Vojta, Dušan Šustkovi, Markétka, Pepa Vokolkovi a Sára Nováková. Nejprve jsme shrabali listů na hromádky a potom jsme stříhali roští a keřky. Pak jsme čistili odvodňovací kanály okolo kostela. Místo čištění jsme na sebe volali trubkami spojující všechny kanály. Velmi nás to bavilo.

Potom nám Dušan řekl, že už nemáme dělat hlouposti a začali jsme tedy pracovat. Dostali jsme k svačině čaj a chleba s domácí marmeládou. Jana nám přišla také na chvíli pomoci s úklidem. Dušan zatím řezal na faře dříví. Brigáda skončila okolo poledne. Byla tam velká legrace.

Pepa Vokolek (11 let)

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2014

Tříkrálová sbírka bude na začátku příštího roku probíhat od soboty 4. ledna do neděle 12. ledna 2014 a bude věnována na tyto plánované záměry Arcidiecézní charity Praha:
- Azylový dům sv. Terezie v Praze 8
- pomoc rodinám

- pomoc zdravotně postiženým
- nemocnice v Ugandě

Farnost bude opět žádat o příspěvek na vlastní záměr:

- podpora setkávání a aktivit o. s. Strniště na košické faře

FILMOVÝ KLUB ZVE

- v neděli 12. 1. od 16:00 na film:

Ve službách papeže

Historický film, který zachycuje souboj vůle dvou silných individualit ve sporu sochaře Michelangela a papeže Julia II. o výzdobu Sixtinské kaple.

- v neděli 9. 2. v 16:00 na film:

Dopisy Bohu - Letters to God

Příběh inspirovaný životem osmiletého chlapce Tylera bojujícího s těžkou chorobou (rakovinou). Jeho silná víra v Boha mu dává sílu se s touto těžkou zkouškou vyrovnat. Dopisy, které Bohu posílá, si časem najdou cestu k místnímu pošťáku Bradymu, kterému se tímto okamžikem začne měnit celý život.

Radek Mašín

ZVEME VÁS

- v neděli 22. 12. od 16:00 do kostela sv. Jiljí v Uhl. Janovicích na

hudebně-dramatické představení: Betlémské putování, při kterém janovičtí skauti budou rozdávat Betlémské světlo

- na Boží hod 25. 12. od 15:30 do kostela sv. Aloise v Uhl. Janovicích ke **zpívání u jesliček**

- 31. 12. v 17:00 na košickou faru na tradiční silvestrovské dětské představení „**Loupežnická pohádka**“

- 5. - 16. 1. **výstava betlému v kostele sv. Jiljí.** V neděli 5. 1. v 15:00 zahájení výstavy programem dětí z farnosti pod názvem **Tříkrálové klanění**

- v neděli 19. 1. 2014 se od 16:00 uskuteční na faře v Košicích setkání s přednáškou a fotografiemi na téma: **„Česká národní pouť do Svaté Země, její historie a zajímavosti“**

ROZPIS VÁNOČNÍCH BOHOSLUŽEB

	24.12. Út	25.12. St	26.12. Čt	29.12. Ne	31.12. Út	1.1. 2014 St
	vigilie	Narození Páně	Svátek sv. Štěpána	Svaté Rodiny	zakončení obč. roku	Matky Boží P.M
Uhlířské Janovice	24:00	8:00		8:00	16:00	8:00
Sudějov	15:00			So 28.12. 16:00	23:00	
Čestín		10:00		10:00		10:00
Košice	22:00	12:00		12:00		12:00
Žišov						15:00
Drahobudice			15:00			
Malejovice		15:00				15:00
Zásmuky	24:00	9:30		9:30	16:00	9:30
Vavřinec	17:00	11:00		11:00		11:00
Jindice	15:00					

Vydáno: 14. 12. 2013 pro vnitřní potřebu farnosti Uhlířské Janovice

Kontakt: Římskokatolická farnost Uhlířské Janovice, Havlíčkova 898,

285 04 Uhlířské Janovice; e-mail: kc.jilji@gmail.com

www.farnostjanovice.cz

IČ: 49543008; BÚ: 441028359/0800

P. Kamil Vrzal, farář - mob: 728 775 536,

P. Kryštof Henriko OMI, farní vikář - mob: 731 402 861

P. Václav Nekolný, výpomocný duchovní - tel: 321 796 177, Zásmuky

Bc. Markéta Havrdová, pastorační asistentka - mob: 777 603 020

Vydání dalšího čísla farního Věstníku 2. 2. 2014

Děkujeme za dobrovolné příspěvky na pokrytí nákladů s vydáváním.